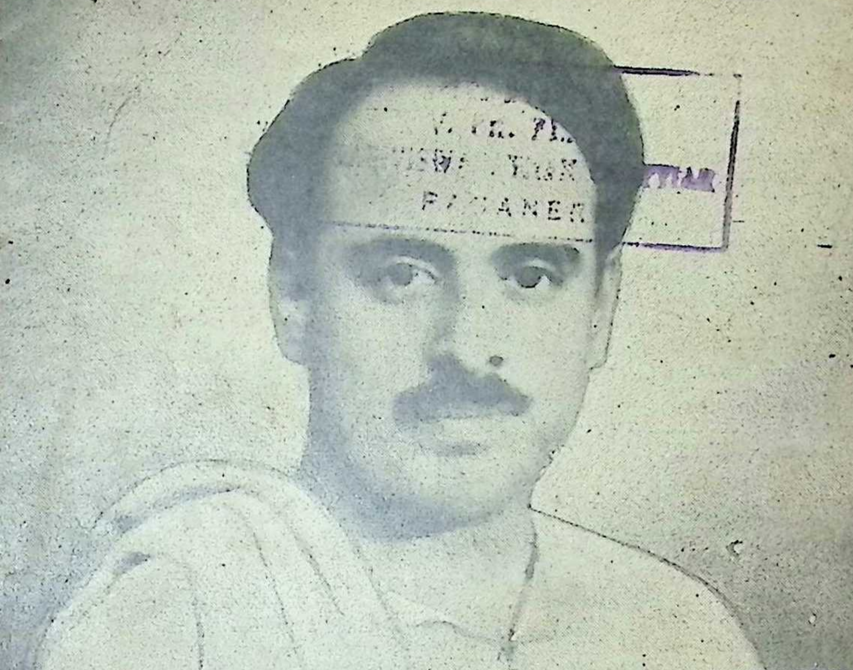

மக்கள் கவிஞர்

செல்வ நிலையம்

மக்கள் கவிஞர்

அறிஞர் அண்ணாவின் வானொலிப் பேச்சு

விலை 3 அணா

செல்வ நிலையம்,

சென்னை-7

வெளியீடு—5

முதற்பதிப்பு—செப்டம்பர், 1950

வானொலி நிலையத்தாரின் அனுமதிபெற்றது.

முன்னுரை

அறிஞர் அண்ணா வானொலி மூலம் ஆற்றிய ஆங்கிலச் சொற்பொழிவின் தமிழ்மொழி பெயர்ப்பே "மக்கள் கவிஞர்"

பாரதியாரைத் தேசீயம், வேதாந்தம் என்ற சிமிழ்களில் அடைக்க முயல்வது எல்லாம் அவர் மக்கள் கவிஞராகத் திகழ்ந்ததை மறைக்கத்தான்; சமூகத்தில் வேரோடிக்கிடக்கும் கண்மூடிப் பழக்கங்களைக் கண்டித்து அவை மண்மூடிப்போகச் செய்வதற்காக அவற்றை அவர் தம் பாடல்கள் மூலம் கல்லி எறிய முயன்றதற்குத் திரை போடுவதற்குத்தான் எனக் குறிப்பிடுகிறார் அண்ணா.

நாங்கள் கேட்டு கொண்டதற்கிணங்க சொற்பொழிவின் சுவைக்கெடாமல் சிறந்த தமிழாக்கமாகச் செய்த திரு. அசோகனுக்கு எங்கள் நன்றி கலந்த வணக்கம்.

பதிப்பகத்தார்.

அச்சிட்டது:— முத்துக்குமரன் அச்சகம்,
14-எ, குப்பையர் தெரு, சென்னை-1. (6—9—50)

மக்கள் கவிஞர்

மக்களின் கவிஞர்! மனங்கவரும் மகத்தான இந்தப் பட்டம் கவிஞனுக்கு மட்டும் வழங்கப்படும் புகழ்மாலை அல்ல. மக்களுக்கும் அளிக்கப்படும் மாபெரும் பேறுதான். காரணம் மக்களிடையே மன்னர்கள், மந்திரிகள், போர்வீரர்கள், போதகர் கள், சாமியார்கள், சந்நியாசிகள், சித்து புருஷர்கள், பூசாரிகள் இருந்தார்கள். கவிஞன் இல்லை. பன் னூறு காலமதாய் பாரிலே கவிஞர்கள் உலவி வந்தார்கள். அளவுக்கு அதிகமாகவே உலவி வந் தார்கள். ஆனல் அவர்கள் செய்து வந்த வேலை யெல்லாம் வேதங்களுக்கு விரிவுரை, வியாக்கியானப் பாடல்கள் தீட்டுவது, படாடோப அரண்மனை வாழ்விற்குத் தங்கள் கவிதைத் திறத்தால் பகட்டுப் பூச்சு பூசுவது ஆகியவைதான். மக்களுக்காக, மக்களைப்பற்றி, மக்களிடையே பழகு மொழியில் கவிதை இயற்றிய கவிஞன் மிக மிக அருமை. கவிஞனின் குரல் கோவில் கண்டாமணி செய்ய வேண்டிய வேலையைச் செய்வதாகவோ, அரண்மனை முரசங்கள் அறைந்து அறிவிக்கும் ஒலியை பரப்பு வதாகவோதான் இருந்தது. மக்கள் மனதுள் உறையும் எண்ணத் துடிப்புக்களை, சிந்தனையில் குமிழிடும் சீரிய கருத்துக்களை எழுத்து வடிவிலோ, ஒலி உருவிலோ எடுத்து இயம்புவதாய் இல்லை.

தப்பித்தவறி கவிஞன் மக்களோடு பேசத்தொடங்கி ஞல் அப்பேச்சு இந்த உலக மக்கள் எவ்வளவு பேராசை பிடித்தவர்களாக, இகலோக இச்சை நிறைந்தவர்களாக ஆகிவிட்டார்கள் என்பதைச் சுட்டிக்காட்ட; உலகம் எவ்வளவு நிலேயற்ற தன்மை யது, எத்தகைய மாயையின் சொரூபம் என்பதை விளக்குவதற்காக ; வெள்ளி பாவத்தின் கறை, தங் கம் பைசாசத்தன்மையின் பிரதிபலிப்பு என்கிற மாதிரியிலே போதனைகள் உதிர்ப்பதற்காகத் தானிருக்கும். அரச தண்டம், பணக்கார வர்க்கத் தின் சவுக்கு ஆகியவற்றிற்குப் பதிலாகப் பயன் படும் கருவியாக கவிஞனின் குரல் மிளிர்ந்தது. அரச பரிவாரத்திலே மற்றுமொரு இன்றியமையாத அங்கமாக—இகத்திலே குற்றப்பத்திரிகை படித்து, பரலோக விசாரணே மண்டபத்தில் உரிய தண்டனே யைப்பெற இழுத்து நிறுத்தும் போலீஸ்காரனுக— ஆகிவிட்டான் கவிஞன். அத்தகைய கவிஞர்கள் மக்களுக்குப் புரியாத, அவர்களுக்கு முற்றிலும், புதிமதான பாஷையிலேதான் பேசினுர்கள். தங்கள் குலமான மக்கள் குலத்தை வெறுத்து ஒதுக்கி விட்டு, தங்கள் மேதையையும் திறமையையும் அரண் மனேப் புறங்களிலே உலவிவர அனுமதி பெறும் சாதனங்களாகப் பயன் படுத்தினுர்கள் அங்கே நுழைந்ததும் மன்னர் புகழ் குறித்துப் பாமாலேகள் பாடினுர்கள். மன்னன் எத்தகையோனு யிருந்தா லும் கவலேயில்லே. அவன் விட்டெறியும் பொன் காசு பசும் பொன்னுலானதா யிருந்தால் போதும் என்பதே அவர்கள் குறி. வேதனே விளேவிக்கும் இந்த விதிக்கு விலக்காய் விளங்கியவர்கள் சங்க

காலப் புலவர்கள். ஆனால் அவர்களைப் பற்றி இன்றைய நம்மவர்கள் அறிந்தது மிகவும் கொஞ்சமே.

ஒழுக்கங்களின் சுமைதாங்கிகளாய் விளங்கிய புலவர்கள் பாடல்களைப் பாடிப் பணம் பண்ணும் வியாபாரிகளாகவோ அல்லது இன்பரசப்பாடல்களை ஏலங் கூறுபவர்களாகவோ மாறினார்கள். மக்களின் கவிஞராக மாறுவது கடினம், அதோடு அது லாபகரமான தொழிலும் அல்ல என எண்ணினார்கள். அதனால் தான் சங்க காலத்திற்குப் பின்பு பிரசித்தி பெற்ற மக்கள் கவிஞராகத் திகழ்ந்த யாரையும் காண முடியவில்லை.

பழங்காலப் புலவர்கள்

பரலோக இன்பம் கிட்டுவதற்காகச் சேர்த்து வைக்கும் சேமிப்புகள் ஒழுக்க முறைகள் என்ற கருத்துப் பரவியது. இந்த நாசகாரக் கருத்து வேரூன்றிய காலத்திற்குப் பின் முளைத்த கவிஞர்கள் இகலோக இன்பங்களைப் பரலோகப் பரமானந்த வாழ்விற்காகத் துறக்கத் தூண்டும் கங்காணிகளாகத் தங்களைத் தாங்களே நியமித்துக் கொண்டு செயலாற்றினார்கள். புத்திசாலியான பேங்க் முதலாளியைப்போல, சுறுசுறுப்பாக வேலை செய்யும் இன்ஷூரன்ஸ் ஏஜண்ட் மாதிரி பரலோக பாங்கியின் பந்தோபஸ்தான முதல்பலம் பற்றி, நிகழ்கால இன்பத்துறவுப் பாலிஸி பிரீமியம்கள் மூலம் கிடைக்கப்போகும் எதிர்காலப் பரலோக இன்ஷூரன்ஸ் இன்பத் தொகைபற்றியெல்லாம் உரக்கப் பிரசாரம் செய்தார்கள். மனித வாழ்வின் பயனற்ற தன்மை குறித்து எடுத்துச் சொல்லி, இக

லோக இன்பங்களைத் துறக்கத் தூண்டினார்கள். மேக மண்டலத்திற்கு மேலே எங்கோ எவர்கண்ணி லும் படாதிருக்கும் சுவர்க்க பூமியின் பெருமையை மிகைபடுத்திப் பாடல்கள் இசைத்தார்கள். பாதா ளத்திலிருக்கிறது நரகம் எனக் கற்பித்தார்கள். அந்தக்காலம், விஞ்ஞானம் தூரதிருஷ்டிக் கண்ணாடி யைப் பெற்றெடுக்காத காலம். எனவே கவிஞர் களின் கற்பனைசக்தி மக்களை மயக்கி மகிழ்வூட்டியது. பாமரர்கள் மெய் மறந்து வியந்தார்கள். பகுத்தறி வாளர்—அறிஞர்கள்—கருத்துக்காக அல்ல, கலை நயத்திற்காகப் பாராட்டு வழங்கினார்கள்.

மக்கள் கவிஞரின் தன்மை

மக்களின் கவிஞராக மாறுவது சுலபமான காரியமல்ல. மிகவும் சிரமமான இந்தச் சாதனையில் தான் முயன்று வெற்றி பெற்றிருக்கிறார் பாரதி. உயர்தர வர்க்கத்தினர் உளம் மகிழ்விக்கும் கவிஞ ராவது மிகவும் சுலபம். நீலவான் கடலில் மிதக்கும் வெள்ளி ஓடமான அம்புலியைப் பற்றி இரண்டு பாடல்கள் பாடினால் போதும்; கருவானத்திரை கிழித்து கண் சிமிட்டும் நட்சத்திரங்கள் குறித்துச் சில கவிதைகள் எழுதினால் போதும்; எழில் சிந்தும் மலர்களின் இனிய மணத்தைப் பற்றி இங்கிதமாக இசைத்தால் போதும்; ஆற்று நீரின் சலசலப்பில் எழுந்து எதிரொலிக்கும் தாள லயம், காதல்வெறி மூண்டெழக் கிளம்பும் குளறல், வீரர் தம்தீரம் ஆகிய வை குறித்து சொற்சித்திரம் தீட்டினாலே போதும்; கவிஞர்கள் வரிசையிலே சரியாசனம் பெற்று புகழ் விருதும் பெறலாம். ஆனால் மக்களின் கவிஞன்

ஒருவன் தன் கடமையைச் சரியாய் ஆற்ற வீசி யெறியப்படும் வெறுப்பு வேல்களை எதிர்த்து நடக்க வேண்டும். அபாயங்களில் மூக்குளித்து எழவேண்டும். பாராட்டுதல், ஆதரவு, செல்வாக்கு குறித்தெல்லாம் சிந்திக்கவே கூடாது. ஆரம்பத்திலேயே சுப்ரமண்ய பாரதியாரின் கவித்வ மேதை பற்றியும், திறமை குறித்தும் அவரது நண்பர்களான ஒரு சிறு குழு வினருக்குத் தெரியும், அவர்கள் வியந்து புகழ்ந்தார் கள். ஆனல் ஏனைய மக்கள் அனைவரும் அவர்களது கவிஞராகிய அவரைப்பற்றி அறிந்தது அநேக ஆண்டு களுக்கு அப்புறம்தான். அப்பொழுது கூட ஒரு வித அரசியல் மெருகேறிய ஒரு சில கவிதைகள் மட்டுமே பொதுஜனங்கள் கவனத்திற்குக் கொண்டு வரப்பட்டன. மக்கள் கவிஞர் மட்டுமே கற்பனை செய்து பாடக்கூடிய அலாதித்தன்மை பெற்ற கவிதைகள் பொது மக்களுக்கு வழங்கப்படவில்லை. நம் நாட்டில் கவிகளுக்குக் குறைச்சலில்லை. வீட்டை யும் வேலையையும் மறந்து கோயில் ஒன்றிலே துயி லில் ஆழ்ந்து விடுகிறன் ஆடுமேய்ப்பவன் ஒருவன். நடுராத்திரி ரோந்து சுற்றும் பணிமுடிந்து ஆலய அம்மன் குடிகொண்டுள்ள கோவில் திரும்புகிறள். அப்பாவியான ஆடுமேய்ப்பவனைக் கண்டதும் அவள் அதரங்களிலே குறுநகை நெளிகிறது. அவனை ஒரு கவிஞனக மாற்றவேண்டும் என்ற விசித்திர எண்ணம் தோன்றுகிறது. கையிலுள்ள மந்திரக் கோலால் மெதுவாகத் தட்டுகிறள். விளைவு அப்பாவி அற்புதக் கவிஞனக மாறுகிறன். இத்தகைய கதை கள் மக்களுக்கு மிகவும் பரிச்சயமானவை. தேவதை யின் திருக்கர ஸ்பரிசத்தால் கவிஞனனவன் அந்

நத்தேவதை குறித்தோ, அல்லது கடவுளர் அடங்கலுக்குமோ தன் நன்றியைத் தெரிவிப்பதற்காக தேவமாக்கதைகள், துதிப்பாடல்கள் பாடவேண்டுவது கடமை. இந்தக் கருத்து பேய்ப்பிடியாகப்பற்றி ஆட்சி செலுத்திய காரணத்தால் மக்களுக்கு அவர்கள் நலனுக்காகப் பாட்டிசைக்கும் புலவன் ஒருவன் கிடைத்தபோது கூட அவனை நேருக்கு நேர் சந்திக்க முடியவில்லை. ' நான் தான் மக்கள் கவிஞன். அவர்களுக்காக அவர்களைப்பற்றி நான் பாடுகிறேன். காரணம் நானும் அவர்களுள் ஒருவன்' என ஒருவன் துணிந்து சொன்னால் ஜனங்கள் சந்தேகக் கண்களுடன் வெறுப்புடன் அவனைப் பார்ப்பார்கள். அவனுக்கு அங்கீகாரம் கிடைக்காது. எத்தனைக்கெத்தனை அவனது கவிதைகள் புரட்சிக் கருத்துக்கள் பொதிந்தனவாக இருக்கின்றனவோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு அதிகமான எதிர்ப்பை அவன் சமாளிக்கவேண்டி இருக்கும். இத்தகைய அபாயச் சூழலில், நிமிர்ந்த நன்னடையும் நேர்கொண்ட பார்வையுமாக, உள்ளந்தளருமல் பாரதியார் நடந்து செல்வதை நாம் காண்கிறோம்.

பாரதி காலம்

இரு யுகங்கள் மோதும் எல்லை பாரதி தோன்றிய காலம். பிறந்த ஊரில் பூர்ண கும்ப மரியாதைகள் பெற்று பிரபுத்வ ஆட்சி கொலுவிருந்தது. குடிசைகள் சூழ மையத்தில் நிமிர்ந்து நின்றது எட்டைய புரத்தில் மன்னரின் மாளிகை. பழைய ஜாதிப் பாகுபாடுகளின் ஆட்சி ஆதிக்கம் குன்றவில்லை அப்போது. அவரும் ஜாதியில் பிறப்பால்

பிராமணர். பிரபுத்துவத்திற்கும், வைதிக சனாதனத்திற்கும் ஊடே நவீன நாகரிகம் தலை நீட்டிக்கொண்டிருந்த காலமும் அவர்தோன்றிய சமயம்தான். புரட்சி பூத்துக்கொண்டிருந்தது இயந்திர உலகில் சோகமும் வெறுப்பும் மின்னும் கண்களுடன் சமுதாயம் பழைமை முறை புதிய அமைப்பு முறை நுழைவதைப்பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. புது யுகத்தின் கண்களிலே பழைமைக்குச் சவால் விடுக்கும் மிடுக்கு இருந்தது. அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் தான் பாரதி தோன்றினர். பழய யுகத்திற்கும் புது யுகத்திற்கும் நடக்கவிருக்கும் போராட்டத்தில் தானும் ஒரு வீரனாகப் பங்கு கொள்ளலாம் என அவர் கருதி யிருக்கவும் கூடும். பழைய சமுதாய அமைப்பு முறையிலே அவரது ஸ்தானம் பந்தோபஸ்து நிறைந்தது. வசதிகள் மலிந்தது.

பாரதியாரின் சிறப்பு

பாரதி பிறந்த இந்த நாடு முரண்பாடுகள் செறிந்த களம். அகந்தையும், பணிவும், கொடூரமும் அன்பும் நாட்டிலே ஒருங்கே குடிகொண்டிருந்தன. செயல் திறம் நாட்டிலே ததும்பிக் கொண்டிருந்தது. அதே வேளையில் மக்கள் மனங்குலைந்து செயலற்றவர்களாகும்படி செய்யும் அபத்தக் கற்பனைகளும் அபரிமிதமாக உலவியது. பகட்டான கற்பனைகள், பல்லாயிரக் கணக்கான ஊமை மக்கள், அறிவு மயங்கி ஆழ்ந்த நிலை, பயமும் சூரத்தனமும் பக்கத்திலே பக்கத்திலே கொலுவிருந்த தன்மை, பக்தியும் பயமும் பாசறை கொண்டிருந்த காட்சி அனைத்தின் உறைவிடமாகவும் திகழ்ந்தது

நாடு. பைரனும், பார்க்கும் இந்த நாட்டிலே அச் சமயத்தில்தான் கால் பாவினர்கள். அவர்களை வரவேற்க நாட்டிலே இருந்தவை பாரதமும் பாகவதமும்தான். துப்பாக்கியும் பீரங்கியும் மூழங்கி நாட்டுமக்களின் காதுகளிலே ரீங்காரம் செய்தன. முரண்பாடுகள் மலிந்த இந்த நிலப்பரப்பிலே அவற்ருேடு கோவில் நகராக்கள் கலந்து முழங்கிய முழக்கமும் ஓயவில்லை. பாரதி தோன்றினர். ஆனல் நாட்டின் இயல்பிற் இணங்க சரித்திரம் ஆமை வேகத்தில்தான் நகர்ந்துகொண் டிருந்தது. சரித்திர ரதத்தைத் துரித கதியிலே செலுத்தப் பலமாகத் தடிபோட்டு எழுப்பவேண்டி இருந்தது. பாரதியின் சிறப்பு அவர் அத்தகைய தடிபோட்டு எழுப்பும் பணியில் ஈடுபட்டதில்தான் இருக்கிறது. மக்களின் கவிஞராக மாறி மகத்தான முறையில் அவர் அப் பணியைச் செய்தார்.

பாரதி வெறும் தேசீயக் கவிஞர் அல்ல. சீர்திருத்த வானிலே மின்னிய விடிவெள்ளி அவர். அந்நியன்மீது அவருக்கு ஆத்திரம். நாடு அன்னிய ஆதிக்கத்திலிருந்து விடுதலை பெறவேண்டும் என விரும்பினர் அவர். அதுமட்டுமே அவர் லட்சியமாக, தீர்மான முடிவாக இருந்துவிட வில்லை. அதுதான் அவரது லட்சியத்தின் ஆரம்பம். அன்னிய ஆட்சியினின்று விடுதலை பெறுவதுடன் நாட்டு மக்கள் அவர்களைப் பிணைத்து இறுக்கும் தலைகள் அத்தனையையும் தகர்த்து எறிந்து உண்மைச் சுதந்திர புருஷர்களாக விளங்கவேண்டும் என விரும்பினர் அவர். உலகமக்களின் முன்னிலையிலே உன்னத உயர்வு பெற்றுத் திகழவேண்டும் என அவாவினர்.

புதிய விழிப்புப்பெற்று புதுமை ஆண்களாகவும், பெண்களாகவும் நாட்டு மக்கள் நடமாடும் காட்சியைக் காண ஆசைப்பட்டார். மக்களைப் பீதிப் போர்வை முக்காடாகக் கவிழ்ந்து மறைத்திருப்பது அவர் பார்வையில் பட்டது. அச்சம் அணிசெய்யும் முகத்தினராகக் கண்டார் மக்களை. தொட்டதற்கெல்லாம், எடுத்ததற்கெல்லாம் நாட்டு மக்கள் பயந்து செத்தனர். அன்னியனையும் அவனது துப்பாக்கி தோட்டாக்களையும் கண்டு மட்டும் அஞ்சி ஒடுங்கி நடக்கவில்லை அவர்கள். சக மனிதர் சிலர் முணு முணுக்கும் மந்திரங்கள் சுலோகங்கள் முன்பும் பம்மி மரியாதை செய்து வாழ்ந்தார்கள். பிசாசுகள் பூதங்கள் என்று அவர்களை எவ்வளவோ குலை நடுங்கச் செய்தன.

சுதந்திரப் போராட்டம்

இத்தகைய மனிதர்கள்சுதந்தரக் கொடிஉயர்த்தும் மக்களாகத் திகழ முடியாது; இத்தகையோர் வாழும் நாடு தலை நிமிர்ந்து, உலகத்தின் இதர நாடுகளுக்குச் சரிசமமாகப் பார்வை எறிய முடியாது, அன்னிய ஆதிக்கத்தை அகற்றிய பின்பும் கூட இது சாத்தியமில்லை என்பதை அவர் உணர்ந்தார். அதனால் நாட்டு மக்கள் முதலில் அச்சத்தை அடித்துத் துரத்தவேண்டும் என அவாவினார். தாழ்வு மனப்பான்மையைத் தூவென்று உதறித் தள்ள வேண்டும் என்று தூண்டினார். மக்கள் மனதிலே நம்பிக்கையையும் தைரியத்தையும் விதைத்தார். அவர்களுள் மறைந்து கிடக்கும் மாபெரும் சக்தியைப் புலப்படுத்தினார். அந்தமகத்தான பலம் எவ்

வாறு விரயமாகிறது, மக்களின் தூங்கு மூஞ்சித் தன்மை, அறியாமை, மூட நம்பிக்கைகள், தாழ்வு மனோபாவம், ஜாதிய வெறி காரணமாக எவ்வளவு வியர்த்தம் விளைகிறது என்பதை விளக்கினார். சிந்தனைத்தெளிவுடன் பாரதி நிலைமையை ஆராய்ந்தார். நாட்டில் உலவும் தீமைகளை வேரோடு கல்லி எறிய முனைந்தார். மக்கள் நலனில் அக்கறை கொண்ட மக்கள் கவிஞரைத் தவிர யாரும் அவ்வளவு முயற்சி எடுத்திருக்க முடியாது. பாரதியாருக்குத் தெரியும். ஜனசக்தி ஆட்சி செய்யத் தொடங்கும் யுகம் இந்த யுகம் என்பது, மக்களே மன்னர்களாக மாறும் காலம் இது என்பதை அவர் அறிவார். எனவே அத்தகைய சுதந்திரத்திற்காகப் போராடும்படி பொதுமக்களை அவர் தூண்டினார்.

கடவுளர்களுக்குப் பாமாலைப் பதிகங்கள் பாடுவதோடு நின்றுவிடவில்லை பாரதி. மண் ஆளும்மன்னவர்களுக்கு விண்ணப்பப் பாக்கள் எழுதி விடுக்கவில்லை, உழவு சால் ஓட்டும் சாதாரண உழவனுக்குப் பாட்டுப் பாடினார். தொட்டில் ஆட்டும் தாய்மார்கள், விளையாட்டு வெளிகளிலே ஓடி விளையாடும் குழந்தைகளுக்குக் கவிதைகள் இசைத்தார். கடந்த காலப்புலவச் சிகாமணிகளைப் போல வேதாந்த வியாக்கியானங்களைச் சுதந்தரக் கோரிக்கைக்குச் சப்பைக்கட்டாக உபயோகிக்க வில்லை. உலகத்தின் தூர தொலைவிலுள்ள நாட்டு மக்களின் சுதந்தரப் போராட்டங்களைக் கவிதைகளாக்கி மக்களுக்குச் சமர்ப்பித்தார். இத்தாலிய சுதந்திர உதயத்தை, மாஜினி என்ற தேசிய வீரனின் சலியா உழைப்

பால் மக்கள் புத்துயிர்ப்புப் பெற்று உரிமைப் போரில் வெற்றிகரமாக ஈடுபட்டதை. உன்னதச் சொற்சித்திரமாகத் தீட்டிக் கொடுத்தார். புரட்சிக்குப் பின் உருவான பிரெஞ்சு நாட்டுக்காட்சியைப் பாடினார். ஜாரின் தளைகளைத் தகர்த்து நொருக்கி வீறுடன் எழுந்துநின்ற ரஷ்யாவைப்பற்றிப் புதுமை ஓவியம் தீட்டினார். சுதந்தர பெல்ஜியம், பிரான்சு, சிகப்பு ரஷ்யா குறித்த சொற்சித்திரங்களோ அவர் மக்களுக்குப் பரிசாக அளித்தது. இந்திரலோக, பிரம்மலோகக் காட்சிகள் பற்றிய அளப்புகளை அல்ல. பிஜித்தீவு வாழ்வு பற்றிய பேனுச்சித்திரத்தை மக்கள் முன் வைத்து, பாருங்கள் சகோதரர்களே உம்முடன் பிறந்த சோதரர் நிலையை எனக் காட்டினார், ஆங்கில நாடகாசிரியன் ஷேக்ஸ்பியரின் தன்மையிலே, மக்கள் கவிஞனின் லட்சணம் அது தான். தன் நாட்டு மக்களின் முட்டாள்த்தனத்தையும், குற்றங் குறைகளையும் சுட்டிக் காட்டத்தயங்க மாட்டான் மக்கள் கவிஞன் சிந்தையிலும் செயலிலும் அவர்கள் எவ்வளவு பிற்போக்கான வர்களாக இருக்கிறார்கள், அதேவேளையில் உலகத்தின் இதர நாடுகள் எவ்வளவு வேகமாக முன்னேறுகின்றன, எவ்வளவு சிறப்பாகச் செயல் புரிகின்றன. அங்கெல்லாம் வாழ்வு எப்படி வளம் பெறுகிறது என எடுத்துக்காட்ட அஞ்ச மாட்டான். வாழ்க்கை வசதிகள் பெற்று மேட்டுக்குடிகளாகத் திகழ்ந்தவர்களைக் கண்டு தொடை நடுங்கவில்லை பாரதி அவர்களது தவறுகளையும் தயங்காமல் மக்கள் முன் வைத்தார். வஞ்சகத்தையும், துரோகத்தையும் அவற்றின் உண்மை சொரூபத்திலே கொணர்ந்து நிறுத்தினார்.

ஒப்பற்ற தீரம், அளவற்ற உற்சாகத்தோடு இத்தகைய பணி புரிந்தார் அவர்.

பழமை உடும்புகளுக்குச் சாடுதல்

பாரதியை தேசீயக் கவி என அளவுக்கு அதிகமாகப் பாராட்டுவதில் அதிக அக்கரை காட்டுகிறார்கள் ஒரு சாரார். கவிஞர் மீதுள்ள காதல் அல்ல காரணம். இப்படிச் சித்திரித்துக் காட்டுவதன் மூலம் கவிஞரின் மற்றொரு தன்மையை—அதாவது பாரதி மக்களின் கவிஞர் என்ற உண்மையை—மறைத்து விடலாம் என்பது அவர்கள் எண்ணம். சுற்றி வேலி கட்டிக்கொண்டு அந்த எல்லைக்குள் அடங்கி ஒடுங்கி விடுபவை யல்ல பாரதியாரின் பாக்கள். வேதாந்த, தேசீயச் சிமிழ்களில் அவற்றை அடைக்க முடியாது. புராதன சம்பிரதாயங்களின், புராணக் கற்பனைகளின் ஊழல்களை அம்பலப்படுத்த அவர் அஞ்ச வில்லை பழமைப் பாதுகாவலர்களாக, சம்பிரதாய உடும்புகளாக விளங்குபவர்களை நோக்கி ஆவேசமாக எறிகிறார் அவர் சுடு சொற்களை, ' ஏ முட்டாள்களே! வெகுகாலமாக நிலவி வருகிறது என்ற ஒரு காரணத்திற்காகச் சில விஷயங்கள் உன்னதமானவை, உண்மையானவை என்று சாதிக்கவாடா வருகிறீர்கள்? பொய்யும், புளுகும் யுக யுகாந்தரமாகத்தான் உலவி வருகின்றன. அதை உயர்ந்த பண்புகள், ஆகவே அவசியம் எல்லோராலும் அனுஷ்டிக்கப்பட வேண்டியவை என ஒப்புக் கொள்ளத் தூண்ட முன் வருவீர்களா?'

நிகழ்காலத்தில் வாழ்ந்து எதிர் காலம் சமைப்போம்

புராதன காலத்தில் அறியாமையும், குள்ளக் கருத்துக்களும் இல்லவே இல்லை என்று எண்ணுகிறீர்களா நீங்கள்? செத்த சிந்தனைகள் என்ற பிணத்தை ஏன் இன்னும் நீங்கள் கட்டி அழவேண்டும்? நிகழ்காலத்தில் வாழ்ந்து எதிர்கால வாழ்விற்கு வகை செய்யுங்கள். இறந்த கால அந்தகாரத்தில் துழவ வேண்டாம். கடந்த காலம் கடந்து போனது போனதுதான். சென்றது இனி மீளாது. இது பாரதி வாக்கு. இங்கே தான் மக்கள் கவிஞரை நாம் சந்திக்கிறோம். வாழ்வோடு ஒட்டிய ஒழுக்க முறையை மக்கள் சமுதாயத்திற்காக அமைத்துக் கொடுத்துள்ளார் அவர். புராணக் கோட்பாடுகளைப் போல மண்ணோடு ஒட்டாத சித்தாந்தம் அல்ல அவர் காட்டும் வழி. மக்களுக்கு ஒரு புதிய விழிப்பு ஊட்டினார். உலகம் மாயை என்ற சாக்குருவி வேதாந்தம்—பாழுலகம் பொய்யே பரம பதம் போ என்ற படு பாடாவதிப் பண்பாடு—மக்களிடையே பரவுவதைத் தடுத்தார். அத்தகைய நம்பிக்கையைக் கண்டு சிரித்துத் துப்பினார். ஆசிரமவாசிகளுக்கு ஆத்திரம் வரச் செய்தார். விளைவு என்னாகுமோ என வீண் பீதி கொள்ளவில்லை. அத்தகைய சோம்பேறி வேதாந்தங்களில் ஊறிய மக்கள் உதவாக்கரைகளாக, ஒன்றுக்கும் உதவாத பிற்போக்கு வாதிகளாக ஆகிவிடுவார்கள் என்பது அவர் கொள்கை.

அவரது மதம்

பசி, வறுமை, அறியாமை முதலியவற்றை அவரால் சகிக்கமுடியாது. பணக்காரர்களின் கொடுமையைப் பலமாகச் சாடுகிறார் அவர். தனி ஒருவனுக்கு உணவு இல்லையெனில் இந்த ஜகத்தினை அழித்திடுவோம் எனக் கர்ஜிக்கிறார். வாழ்வு வசதிகள் அனைத்தும் பெற்று மக்கள் வாழ வேண்டும், வர்த்தகம் வளமாக வேண்டும், இயந்திரத் தொழில்கள் பெருக வேண்டும், புதுயுகத்தின் நலன்களெல்லாம் நாட்டிலே குவிய வேண்டும் என்றெல்லாம் விரும்புகிறார். பூசாரித்தனமும், சுலோக ஊளையும் அவரது மதக் கோட்பாடுகள் அல்ல. மக்களுக்கு உழைத்தலே—சகோதர ஜீவர்களின் பணி புரிவதே—அவரது மதம்.

முடியாத பணி முற்றுப்பெறும்

மக்கள் கவிஞனை எதிர் நோக்கி நிற்கும் பிரச்னைகள் மகத்தானவை. புதிய உண்மைகளை மக்கள் உணரும்படி செய்வது, புதுப் பாதையிலே அவர்கள் நடைபோடத் தூண்டுவது, புதிய நோக்கிலே விளைவுகளை எடைபோட அவர்கள் முயலும்படி செய்வது எல்லாம் மக்கள் கவிஞனின் வேலை. ஜோதிடனது பிணைப்பிலிருந்து விடுவித்து நாட்டு மக்களை வான சாஸ்திரி பக்கம் திருப்புவது, ரசவாதியை அவர்கள் மத்தியிலிருந்து துரத்தி விட்டு ரசாயன வாதியைக் கொணர்ந்து நிறுத்துவது, எல்லாம் அவன் வேலை. மதகுருவை விலக்கி விட்டு அறிவுக் கண்திறக்க உதவும் ஆசானை நாடச்செய்வதும் அவன் வேலைதான்.

செப்பிடு வித்தைகள், மந்திரதந்திரங்கள் மூலம் வியாதி ஓட்டுபவனை ஓட்டி விட்டு மருந்துகள் மூலம் சொஸ்தப்படுத்தும் மருத்துவனுக்கு வழி வகுத்துக் கொடுக்க வேண்டியவனும் மக்கள் கவிஞனே. மூட நம்பிக்கைகள் நிர்மூலமாக்கப்பட வேண்டும், விஞ்ஞானம் விருத்தி பெறுவதற்காக. சுருக்கமாகச் சொல்லப் போனால் ஒரு புரட்சிக்காரனுக மக்களின் கவிஞன் இயங்க வேண்டும். கொடுங்கோலனை வாழ்விக்க வந்த வானகத் தூதன் என்றும் வாழ்விக்க வந்தவனைக் கொடுங்காலன் எனவும் மக்கள் சுலபமாக நம்பிவிடுவார்களாதலால் மக்கள் கவிஞனின் வேலை சிரமம் மிக்கதாகிறது. பாரதியார் பயமின்றிப் போராடினார். அவர் நடத்திய போராட்டம் முடியவில்லை. அதற்குள்ளாகவே அவர் மறைந்து விட்டார். அவர் சிந்தனைப் படைபலத்தை நமக்கு உதவியுள்ளார். அதன் துணைகொண்டு போராட்டத்தை நாம் வெற்றிகரமாக முடிக்க முடியும். மக்கள் கவிஞருக்கு நாம் வழங்கும் மகத்தான மரியாதை அவர் நடத்திய போராட்டத்தைத் தொடர்ந்து நடத்துவது தான். உக்கிரமாக, உன்னதமான போக்கில் மக்கள் சுதந்திரத்திற்கான போராட்டம் நடைபெற வேண்டும். வேண்டிய வீரர்கள் இருக்கிறார்கள். வெற்றி காணுவது நிச்சயம்.

சுவையான காதற் கதைகள்!

●

மனோரஞ்சிதம்	விலை	0 12 0 அணா
இரண்டு கதைகள்		0 8 0
சங்கிலிச்சாமி - மு. கருணாநிதி		0 8 0
கற்புக்கு ஆபத்து?		0 3 0
முத்தம்		0 6 0
அத்தை மகள்		0 4 0
அய்யோ! கடவுளே!		0 3 0
யார் அழிவுக்காரி?		0 3 0
நடனசிங்காரி		0 6 0
ஒய்யாரி		0 8 0
கொக்கோக சாஸ்திரம் அல்லது சையோக விளக்கம்		2 0 0
நீலவேணியின் காதலன்		0 4 0
இது யார் குற்றம்		0 6 0

விற்பனைக் கழிவு 25%

அனுப்பும் செலவு இனம்

கிடைக்குமிடம்:—

எம். சூரி

14-எ, குப்பையர் தெரு,

சென்னை-1.